

Sygn. akt IV CNP 6/06

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 23 czerwca 2005 r., w sprawie z wniosku M. B.
przy uczestnictwie J. R.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 marca 2006 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

J. R., uczestnik postępowania w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia, wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 12 grudnia 2005 r., którym oddalono jego apelację od orzeczenia uwzględniającego wnioszek M. B.

W skardze zawarte zostało stwierdzenie, że „w świetle art. 398² k.p.c. nie jest możliwe wniesienie skargi kasacyjnej ze względu na wartość prawa majątkowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje, stosownie do art. 424¹ § 1 k.p.c., od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Wykazanie tej przesłanki jest jednym z istotnych wymagań skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

W świetle art. 424¹ § 1 k.p.c. jest niewątpliwe, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji, które mogło być zaskarżone skargą kasacyjną.

Ocena orzeczenia sądu drugiej instancji pod kątem dopuszczalności jego zaskarżenia skargą kasacyjną, dokonywana jest na podstawie przepisów dotyczących tej skargi, czyli art. 398¹ § 1 i 398² k.p.c. w postępowaniu procesowym oraz art. 519¹ k.p.c. w postępowaniu nieprocesowym (ewentualnie przepisów szczególnych).

Wskazany przez skarżącego przepis art. 398² k.p.c. nie ma w sprawie niniejszej zastosowania, gdyż wprowadza on (w § 1) jako przesłankę dopuszczalności skargi kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawach rozpoznawanych w procesie.

Dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach nieprocesowych reguluje art. 519¹ k.p.c., który kryterium wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach z zakresu prawa rzeczowego wprowadza jedynie dla spraw o zniesienie współwłasności i dział spadku (art. 519¹ § 1 i 4 k.p.c.). Orzeczenie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie o zasiedzenie jest orzeczeniem co do istoty w sprawie z zakresu prawa rzeczowego, od którego skarga kasacyjna przysługuje na zasadzie ogólnej wyrażonej w art. 519¹ § 1 k.p.c., niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Okoliczność, że od postanowienia sądu drugiej instancji - Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 23 czerwca 2005 r. - przysługiwał środek prawny w postaci skargi kasacyjnej, oznacza tym samym, że nie przysługuje stronie skarga o stwierdzenie niezgodności tego orzeczenia z prawem, ze względu na wyłączenie przewidziane w art. 424¹ § 1 k.p.c., wynikające zresztą z istoty tego szczególnego środka.

W tym stanie rzeczy skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu przez Sąd Najwyższy, na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.